

**1** We began ד' דף, with a שאלה that was mentioned earlier on דף ב' ג' עמוד ב.  
 - גופא, בעי רב ביבי בר אביי -  
 הדביק פת בתנור, התירו לו לרדותה קודם שיבוא לידי חיוב חטאת או לא - התירו - If he stuck bread to the side of an oven on שבת, is he allowed to remove it from the oven before he becomes obligated in a חטאת? The issues involved in this question are; Putting bread into the oven to bake, is the אופה of - baking - a איסור דאורייתא, which he will transgress if and when it actually gets baked. If, for any reason, it does not get baked - for instance, it is removed from the oven, he will not be עובר, because it turns out that his מעשה of putting it into the oven was not an act of baking.  
 However, רדיית הפת - the act of removing bread from the oven is a איסור דרבנן.  
 Therefore, the question arises; May he transgress a איסור דרבנן, and remove the bread in order to prevent a איסור דאורייתא, which would happen if the bread is left in the oven until it gets baked.

**2** The גמרא now clarifies the specific circumstances of this situation.  
 Simply understood, we are referring to a case, where he put the bread into the oven בשוגג - inadvertently, and then realized that it's forbidden, and he wants to take it out of the oven before it bakes, so that he will not become obligated in a חטאת. However, this cannot be the case, for the Halacha is; - כל חייבי חטאות אינן חייבין עד שתהא תחלתן שגגה וסופן שגגה; - One is not חייב a חטאת unless he did the whole act, from beginning to end, בשוגג - in a state of unawareness, and only after its completion did he become aware of his mistake. In our case, if he already realizes his mistake before it's baked, then even if he lets it get baked to completion, he does not bring a חטאת, because he became aware before the end of the עבירה.  
 Therefore, the Gemara entertains another scenario.  
 One person put the bread into the oven, and another person, who noticed it, would like to prevent the first person from being עובר a איסור דאורייתא a עובר.  
 However, that cannot be the case either.  
 - וכי אומרים לאדם חטא כדי שיזכה חבירך - Do we allow one person to commit even a minor עבירה in order to save someone else from a more severe עבירה? Of course, we do not.

**3** The Gemara concludes:  
 - אלא אמר ר' אשי -  
 - לעולם במזיד, ואימא קודם שיבא לידי איסור סקילה -  
 - במזיד - on purpose, and if it stays in the oven until it bakes, he'll be חייב סקילה - stoning.  
 The question is he permitted to do the איסור דרבנן of removing it, in order to prevent becoming liable of being stoned to death.

**1**

גופא בעי רב ביבי בר אביי

**הדביק פת בתנור**

התירו לו לרדותה קודם שיבוא לידי חיוב חטאת או לא התירו

If he stuck bread to the side of an oven

is he allowed to remove it?

**אופה**  
Baking

**איסור**  
מדאורייתא

May he remove the bread to prevent

**רדיית הפת**  
Removing bread

**איסור**  
דרבנן

**2**

The גמרא clarifies

**בשוגג**

Another person would like to take out the bread

כל חייבי חטאות אינן חייבין עד שתהא תחלתן שגגה וסופן שגגה

וכי אומרים לאדם חטא כדי שיזכה חבירך

**3**

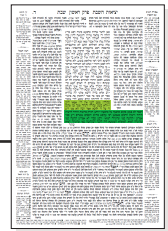
The גמרא concludes

אלא אמר ר' אשי

**לעולם במזיד**

ואימא קודם שיבא לידי איסור סקילה





4 The Gemara now refers back to the first case in the משנה at the beginning of the Perek.

ידו - If the עני in the רשות הרבים extended his hand into the היחיד, and put something into the hand of the בעל הבית, the עני has done the עקירה, lifting, and הנחה, putting it down, and he is חייב.

The Gemara asks,

Which - והא בעינן עקירה והנחה מעל גבי מקום ארבעה על ארבעה - means -

עקירה - is defined as taking something from its resting place. הנחה - is defined as placing that item into or onto a resting place.

Halachically, a place of significance is one that is at least 4 x 4 טפחים - 4 x 4 handbreadths in area.

Therefore the עקירה and הנחה must be from and to a place of 4 x 4 טפחים.

In our case, the הנחה is into the hand of the בעל הבית, which is not 4 x 4 טפחים. Lacking a proper הנחה, the עני should not be חייב?

It must be noted, that this question also applies to the other cases in the Mishnah, where the עני or בעל הבית are חייב, for handing things to each other, or taking things from one another.

5 The Gemara answers, אמר רבה הא מני רבי עקיבא - Our משנה is following the opinion of רבי עקיבא, who says that you don't need an area of 4 x 4 טפחים for a proper עקירה or הנחה.

As רבי עקיבא taught in the following Mishnah;

דתנן הזורק מרשות היחיד לרשות הרבים באמצע - One who throws an object from one רשות היחיד to another רשות הרבים, through a רשות הרבים -

אמרינן קלוטה כמי הונחה דמיא - Because - רבי עקיבא מחייב He is חייב - because an object which is contained in the airspace of a רשות, is Halachically considered as if it had come to rest in that רשות.

Therefore, he is חייב for רשות הרבים לרשות היחיד, because when the object passed through the airspace of the רשות הרבים it is as if it had come to rest in the רשות הרבים.

לא אמרינן קלוטה כמי הונחה דמיא - Because - וחכמים פוטרם - The Chachomim exempt him from liability, because they do not consider the object as if it came to rest in the רשות הרבים. Therefore, all he did was transfer the object from one רשות היחיד to another רשות היחיד, which is not a מלאכה.

So too, in the case of the Mishnah, when the עני puts something into the hand of the בעל הבית who is in the רשות היחיד, the place of the Halachic הנחה is not the hand of the בעל הבית which is not 4 x 4 טפחים. Rather, when the object enters the airspace of the רשות היחיד, the principle of קלוטה כמי הונחה deems it as if it came to rest on the ground of the רשות היחיד - which of course is 4 x 4 טפחים - and the עני is therefore חייב.





6 But the Gemara questions this interpretation of the Mishnah.

למימרא דפשיטא ליה לרבה דבקלוטה כמי שהונחה דמיא ובתוך עשרה פליגי -  
 had said elsewhere, that there are two ways of understanding the מחלוקת of חכמים and רבי עקיבא.  
 One explanation is the one just mentioned - that their disagreement is in the principle of קלוטה כמי שהונחה, which is only operative in the רשות הרבים below ten טפחים.

6 *The Gemara questions this...*  
 למימרא דפשיטא ליה לרבה דבקלוטה כמי שהונחה דמיא ובתוך עשרה פליגי  
**One way to understand the מחלוקת**

רשות היחיד      רשות הרבים      רשות היחיד

**חכמים פוטרם**      **רבי עקיבא מחייב**

לא אמרינן קלוטה כמי הונחה דמיא      קלוטה כמי שהונחה דמיא

7 But there is another possible explanation.

We know that the ל"ט מלאכות, the actions forbidden on שבת, are derived from the מלאכת המשכן. That means that only those types of work that are either identical or closely related to work done in the משכן, are אסור on שבת.  
 Now, in the משכן, the קרשים used to pass the sections of wall - from one wagon to another. These wagons, which were standing in the רשות הרבים - each had a status of a רשות היחיד, because they were obviously wider than 4 ד' על ד' - טפחים, and had sides that were 10 טפחים high, which constitutes a רשות היחיד.  
 What the לויים were doing, is; passing from one רשות היחיד to another רשות היחיד, through a רשות הרבים, above 10 טפחים in height.

7 **Another way to understand the מחלוקת**

מלאכת המשכן      ל"ט מלאכות

רשות היחיד      רשות הרבים      רשות היחיד

רשות היחיד      רשות הרבים      רשות היחיד

Therefore, even though the airspace above 10 טפחים in a רשות הרבים is a מקום פטור, an area in which you can usually carry, if one passes something from one רשות היחיד to another רשות היחיד, through a רשות הרבים above 10 טפחים he is חייב, because this is what the לויים used to do in the משכן.



